Fecske Csaba

Téli reggel

bekapcsolom a számítógépet
jönnek éhgyomorra az imélek
reklámok és hirdetések szerint
amennyit megveszek annyit érek

rendezetlen számla az asztalon
de polcomon Rilke és Eliot
meg mások művei gazdag vagyok
a szépséget megtapasztalhatom

mivel is hozakodhatnék elő
ilyen tétova téli reggelen
amikor agyam rejtett zugában
elfelejtett álmomat meglelem

mint a szépséggel mely bennünk lakik
s ha rátalál a gyanútlan öröm
elviselhetőbb lesz minden picit
mintha idegen nyelvet úgy töröm

az életet csörög a telefon
a hang kedélyem gyűrt szövetébe
véletlen durvasággal gyorsan egy
oda nem illő szálat belefon

a vonal végén beteg barátom
akit emberöltő óta ismerek
kinek kedvét semmiben nem lelem
mondani bármit alig is merek

cinke kocogtatja az ablakot
amint megpillant gyorsan elrepül
feledvén máris ott bent ki lakott
s egy sovány deres juharágra ül

Fecske Csaba (1948) Miskolcon élő költő, író, publicista.

Tegnapi fájdalom

hány napunk ment veszendőbe
ki tudna úgy hogy érzés ne veszne kárba
elélünk egymás mellett mint két kavics
folyó szeli ketté életünk
napfényben holdfényben csillogó folyó
vadkacsákkal vízre hajló
fűzek szomorú csöndjével
a tücskök hangja mint
szívünk ciripelése
belekalapálva az időbe
hajnali szél cirógat
tegnapi fájdalom
mely olyan öncélúan szép
mint elhagyatott játszótér
fölött a csillagok

Próféta

a vers gyomrában senyvedek
mint Jónás a cetében
pedig én naiv az első szíre-szóra
rohantam Ninivébe ahol kiröhögtek
a népek és hevesen mutogatták hova
bújjak az igéimmel együtt
ezerszer megbántam már hogy prófétálásra
adtam fejemet van-e part ahová kiköp
magából a szentséges szörny
ahol megvethetem lábamat
szóba áll-e még velem valaki
vagy futóbolondnak néznek
a saját városomban is

Csend. Élet

(Egy Paul Cézanne-kép alá)

Barnán borong a nagymama
csípőjű nagy tálaló.
A tárgyak diszkrét dallama
szép, noha nem hallható.

Rám és borra vár a pohár,
szomjúságunk régi már.
Az lesz majd, mi eljövendő,
súgja az asztalkendő,

mely oly fehér, akár a hó.
Egy kíváncsi alma les.
Ami most élő s való,
lágy színekből ébredez.

A tányéron sütemények,
számban összefut a nyál.
Eleven kép, mint az élet,
a szép magára talál.

Két porceláncsészét látok,
Öblösek, mégis szépek.
Derűs cézanne-i világot
hörpintek, hát nem félek.